

Jaume Clos i Xuclà / Avi centenari

El castelloní Jaume Clos va complir, dimecres passat, cent anys i la residència Toribi Duran d'aquest municipi, on resideix des del desembre passat, li va muntar una festa d'aniversari, que ell considera una de les

coses que l'ha fet més content a la seva vida. Clos sempre va treballar de pagès, una professió que s'estima. Durant la Guerra Civil espanyola va passar per un seguit d'episodis que encara recorda.

Records d'una llarga vida

El castelloní Jaume Clos ha arribat a la xifra de cent anys
 "M'agradava ballar, però sempre amb la mateixa dona"

Jaume Clos, acompanyat de fills i néts, dimecres passat al Toribi Duran durant la festa d'aniversari que li van fer

falla una mica— "vaig tenir la sort que no em van veure, perquè vaig passar allunyat de la caseta del vigilant". Va desertar i després els rojos el van trobar a les muntanyes de Requesens. Van portar-lo a Figueres, a la presó, on no va estar gaire temps. "La guerra va ser terrible, si diguéssim que era valent, mentiria. Jo no era franquista, només volia tranquil·litat", manifesta ara.

Problemes de salut

De jove, també tenia altres aficions, a banda de treballar la terra. Per exemple, ballar. "M'agradava molt, però sempre amb la mateixa dona". Sí, era amb la seva esposa, amb qui va tenir un noi i una noia. La lectura també sempre li ha agradat. "He llegit molt, des de *Don Quijote* fins a moltes altres obres", recorda. De diaris, llegeix *La Vanguardia*. Li agrada el futbol —és culer.

No ha tingut cap malaltia important durant la seva vida, però ara la salut és el seu principal maldecap. Des del mes de desembre passat viu a la residència Toribi Duran de Castelló perquè l'assisteixin per unes durícies a la cuixa. "Si no fos per això, em consideraria un home feliç", confessa. Això no obstant, ja va tenir una alegria dimecres passat 26 de gener quan van fer-li una festa d'aniversari. "El que m'ha fet més content de la meua vida va ser l'homenatge que em van fer. No em pensava pas arribar a fer cent anys".

Clos s'ha d'estar moltes hores al llit a causa dels seus problemes de mobilitat. Aquesta indisposició el fa tornar pessimista: "Em temo que això anirà augmentant", diu amb veu entretallada.

CASTELLÓ D'EMPÚRIES MARC TESTART

Jaume Clos, nascut a Castelló d'Empúries l'any 1905, sempre va ser fidel a la professió de pagès, que va exercir fins que es va jubilar. Tot i haver anat a col·legi, Clos va voler seguir els passos del seu pare, que ja

es dedicava a treballar la terra. "M'agradava molt treballar, era una necessitat. Llavors l'agricultura era molt carregosa. No es deia 'vaig a treballar', sinó 'vaig a patir'", confessa ara des de la residència Toribi Duran del seu poble natal. De fet, el record més bo de la seva infantesa, segons

afirma, és el treball.

La Guerra Civil espanyola el va portar al front de les terres de l'Ebre. "Vaig anar a diversos llocs. Mirava més que no pas actuar", afirma. Clos va estar a la població de Vinebre, d'on es va escapar del front, tot i estar vigilant. Segons recorda —la memòria li

EMPÚRIA